A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2011. március 17.*

A C-372/09. és C-373/09. sz. egyesített ügyekben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Cour de cassation (Franciaország), a Bírósághoz 2009. szeptember 17-én érkezett, 2009. szeptember 10-i határozatával terjesztett elő az előtte

Josep Peñarroja Fa

által indított eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, K. Schiemann, L. Bay Larsen (előadó), C. Toader és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: M.-A. Gaudissart egységvezető,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. szeptember 15-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a személyesen eljáró J. Peñarroja Fa,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues, B. Messmer és A. Czubinski, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében C. Wissels és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében E. Riedl, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében H. Støvlbæk, I. Rogalski és C. Vrignon, meghatalmazotti minőségben,

– az EFTA Felügyeleti Hatóság képviseletében X. Lewis, F. Simonetti és I. Hauger, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a jelenleg az EUMSZ 49., az EUMSZ 51., az EUMSZ 56. és az EUMSZ 57. cikknek megfelelő, az EK 43., az EK 45., az EK 49. és az EK 50. cikk, valamint a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 255., 22. o.) 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésére irányulnak.

2 E kérelmek előterjesztésére a cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) igazságügyi szakértői jegyzékébe, másrészről pedig az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékébe spanyol nyelvi fordítóként való felvétele tekintetében J. Peñarroja Fa spanyol állampolgár által indított két eljárás keretében került sor.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2005/36 irányelv 1. cikke értelmében:

„Ez az irányelv megállapítja azokat a szabályokat, amelyek szerint az a tagállam, amely a területén egy szabályozott szakma gyakorlásának megkezdését, illetve gyakorlását ahhoz köti, hogy az érintett személy egy adott szakmai képesítéssel rendelkezzen (a továbbiakban: fogadó tagállam), az adott szakma gyakorlásának megkezdése és gyakorlása érdekében el kell, hogy ismerje azokat a szakmai képesítéseket, amelyeket egy vagy több más tagállamban (a továbbiakban: saját tagállam) szereztek, és amelyek feljogosítják az adott képesítéssel rendelkező személyt a fogadó tagállam területén ugyanazon szakma gyakorlására.”

4 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” címet viselő 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában:

a) »szabályozott szakma«: olyan szakmai tevékenység vagy szakmai tevékenységek csoportja, amely gyakorlásának a megkezdése, gyakorlása vagy gyakorlásának valamelyik módja, közvetlenül vagy közvetve, meghatározott szakmai képesítéssel való rendelkezéshez kötött törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján; a gyakorlás módjának minősül különösen a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések által adott szakmai képesítéssel rendelkező személyek

számára fenntartott szakmai cím használata. Amennyiben e meghatározás első mondata nem alkalmazható, a (2) bekezdésben említett szakmát szabályozott szakmának kell tekinteni;

b) »szakmai képesítés«: előírt képesítés megszerzését tanúsító okirattal, a 11. cikk a) pontjának i. alpontjában említett képzettségi tanúsítvánnyal és/vagy szakmai tapasztalattal tanúsított képesítés;

[…]"

5 Az említett irányelvnek az elismerés joghatásairól szóló 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A szakmai képesítésnek a fogadó tagállam általi elismerése révén a jogosult a fogadó tagállamban megkezdheti annak a szakmának a gyakorlását, amelyre vonatkozóan a saját tagállamában képzettséggel rendelkezik, és ezt a szakmát a fogadó tagállamban ugyanolyan feltételek mellett gyakorolhatja, mint a fogadó tagállam állampolgárai.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában az a szakma, amelyet a kérelmező a fogadó tagállamban gyakorolni kíván, azonos azzal, amelyre vonatkozóan a saját tagállamában képzettséggel rendelkezik, feltéve hogy az érintett tevékenységek hasonlóak."

6 Ugyanezen irányelvnek a szolgáltatásnyújtás szabadságáról szóló II. címében szereplő 5. cikke a következőket írja elő:

„(1) A közösségi jog különös rendelkezéseinek, valamint ezen irányelv 6. és 7. cikkének sérelme nélkül a tagállamok semmilyen, szakmai képesítéssel kapcsolatos okból nem korlátozhatják a szabad szolgáltatásnyújtást [helyesen: a szolgáltatásnyújtás szabadságát] egy másik tagállamban:

a) ha a szolgáltatásnyújtó jogszerűen letelepedett egy tagállamban azzal a céllal, hogy ott ugyanazt a szakmát gyakorolja (a továbbiakban: »letelepedés szerinti tagállam«), valamint

b) a szolgáltatásnyújtó helyváltoztatása esetén, amennyiben az adott szakmát a letelepedés szerinti tagállamban a szolgáltatásnyújtást megelőző tíz év folyamán legalább két évig gyakorolta, abban az esetben, ha a szakma abban a tagállamban nem szabályozott. A szakma két évig tartó gyakorlását előíró feltétel nem alkalmazható, ha akár a szakma, akár a szakmára felkészítő képzés szabályozott.

[…]”

A nemzeti jog

7 Az igazságügyi szakértőknek a Cour de cassation (semmítőszék) hivatala által vezetett nemzeti jegyzékébe és az egyes cour d’appelek által vezetett igazságügyi szakértői jegyzékekbe való felvételt, valamint az említett szakértők kirendelését többek között az alábbiak szabályozzák:

– a 2004. február 11-i 2004-130. sz. törvénnyel módosított, az igazságügyi szakértőkről szóló, 1971. június 29-i 71-498. sz. törvény (a továbbiakban: 71-498. sz. törvény);

– a 2007. július 19-i 2007-119. sz. rendelettel módosított, az igazságügyi szakértőkről szóló, 2004. december 23-i 2004-1463. sz. rendelet (a továbbiakban: 2004-1463. sz. rendelet);

– a büntetőeljárási törvénykönyv 157. §-a.

A 71-498. sz. törvény

8 A 71-498. sz. törvény 1. cikke a következőképpen szól:

„A bíróság megállapítás megtételére, tanácsadásra, illetve szakértői vélemény elkészítésére – kizárólag a törvényben vagy rendeletben előírt korlátozásokkal – a 2. cikk alapján létrehozott valamely jegyzékben szereplő személyt rendelhet ki. A bíróság – adott esetben – a saját választása szerinti más személyt is kirendelhet."

9 E törvény 2. cikke értelmében:

„I. A bíróságok tájékoztatására az alábbiak jönnek létre:

1. Az igazságügyi szakértőknek a Cour de cassation hivatala által vezetett nemzeti jegyzéke;

2. Az igazságügyi szakértőknek az egyes cour d'appelek által vezetett jegyzéke.

II. A cour d'appel által vezetett jegyzékbe szakértői minőségben való első felvétel külön rovatba, kétéves próbaidőre történik.

Az említett próbaidő lejártakor a szakértőt, új kérelem benyújtása mellett, öt éves időtartamra lehet felvenni újból a jegyzékbe a bíróságok és a szakértők képviselőiből álló bizottság indokolással ellátott véleménye alapján. E célból értékelendő a kérelmező szakmai tapasztalata, valamint azon ismeretei, amelyeket a peres eljárás alapelveiről és a szakértő részvételével lefolytatott bizonyításfelvételre alkalmazandó eljárási szabályokról szerzett.

A jegyzékekbe való további, ötéves időszakokra való újabb felvételhez új kérelemnek az előző albekezdésben előírt feltételek mellett történő elbírálása szükséges.

III. A szakértők nemzeti jegyzékébe csak az a személy vehető fel, aki igazolja, hogy a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékben egymást követő három évig szerepelt. A nemzeti jegyzékbe való felvétel hétéves időtartamra történik, az ugyanilyen időtartamra szóló újbóli felvételhez pedig új kérelem elbírálása szükséges.

[…]"

A 2004-1463. sz. rendelet

10 Az igazságügyi szakértők jegyzékeibe való felvétel általános feltételeit illetően a 2004-1463. sz. rendelet 2. cikke a következőt írja elő:

„Valamely természetes személy csak akkor vehető fel, illetve csak akkor vehető fel újból a szakértők valamely jegyzékébe, ha esetében teljesülnek a következő feltételek:

1. nem követett el becsületbe, feddhetetlenségbe és közerkölcsbe ütköző cselekményt;

2. nem követett el a felmentésre, felfüggesztésre, törlésre, a jóváhagyás vagy az engedély visszavonására irányuló, fegyelmi vagy közigazgatási szankció alapjául szolgáló cselekményeket;

3. nem érintette magáncsőd, illetve a kereskedelmi törvénykönyv VI. könyvének II. címe szerinti egyéb szankció;

4. elegendő idő óta gyakorol, illetve elegendő ideig gyakorolt valamely, a szakterületével összefüggő szakmát vagy tevékenységet;

5. az említett szakmát vagy tevékenységet megfelelő képesítést biztosító feltételek mellett gyakorolja, illetve gyakorolta;

[…]”

11 Az igazságügyi szakértőknek a valamely cour d’appel által vezetett jegyzékébe való felvétellel kapcsolatos eljárást illetően a 2004-1463. sz. rendelet 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…]

A kérelemhez csatolni kell valamennyi hasznos adatot, többek között a következő információkat:

[…]

2. a kérelmező végzettségének, tudományos, műszaki és szakmai munkájának, az általa betöltött különféle funkcióknak, az általa gyakorolt valamennyi szakmai tevékenység jellegének adatai, adott esetben munkáltatói nevének és címének adataival együtt;

3. a kérelmező szakterületén szerzett képesítés igazolása;

[…]”

12 Az igazságügyi szakértőknek a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékébe való újbóli felvételével kapcsolatos eljárást illetően a 2004-1463. sz. rendelet 10. cikke a következőt írja elő:

„[…]

A kérelemhez az alábbiak értékelését lehetővé tevő valamennyi dokumentumot csatolni kell:

1. a jelölt által a jegyzékbe való első felvétele óta mind a szakterületén, mind pedig a szakértői tevékenység gyakorlása során szerzett tapasztalat;

2. a kérelmező által a peres eljárás alapelveiről és a szakértő részvételével lefolytatott bizonyításfelvételre alkalmazandó eljárási szabályokról szerzett ismeretek, valamint azok a képzések, amelyekben ezeken a területeken részesült."

13 Az igazságügyi szakértőknek a Cour de cassation hivatala által vezetett nemzeti jegyzékébe való újbóli felvételével kapcsolatos eljárást illetően a 2004-1463. sz. rendelet 17. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[…]

A kérelmet a vezető ügyész vizsgálja meg. Ellenőrzi, hogy a valamely cour d'appel jegyzékébe való felvétel időtartamára vonatkozóan a [71-498. sz.] törvény 2. cikkének III. pontjában előírt feltétel teljesül-e a kérelem benyújtását követő év január 1-jén. Bekéri azon cour d'appel első elnökének és vezető ügyészének véleményét, amelynek jegyzékében az érdekelt fél szerepel, és a jelentkezéseket – véleményével együtt – továbbítja a Cour de cassation hivatalának."

14 A 2004-1463. sz. rendelet 20. cikke a következőt írja elő:

„A jegyzékek létrehozásával megbízott hatóságok által a jegyzékbe való felvételre, újbóli felvételre, valamint a felvétel megtagadására vonatkozóan hozott határozatokkal szemben a Cour de cassation előtt kereset nyújtható be."

A büntetőeljárási törvénykönyv

15 Az igazságügyi szakértők büntetőügyekben való kirendelését illetően a büntetőeljárási törvénykönyv 157. cikke a következőt mondja ki:

„A szakértőt a Cour de cassation által vezetett nemzeti jegyzékben vagy a cour d'appelek által vezetett valamely jegyzékben szereplő természetes személyek vagy jogi személyek közül kell kiválasztani a 71-498. sz. törvényben előírt feltételek szerint […]

A bíróság – kivételesen – indokolással ellátott határozattal olyan szakértőt is választhat, aki e jegyzékek egyikében sem szerepel."

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

16 J. Peñarroja Fa Barcelonában él, és hitelesített szakfordítóként hivatását több mint 20 éve gyakorolja Katalóniában. E munkakörbe sikeres versenyvizsgája után a spanyol külügyminisztérium és Katalónia kormánya nevezte ki. Franciáról spanyolra és spanyolról franciára fordít.

17 J. Peñarroja a cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) igazságügyi szakértői jegyzékébe spanyol nyelvi fordítói minőségben történő első felvételét kérte kétéves időtartamra. Kérelmét az említett cour d'appel bíráinak közgyűlése 2008. november 12-i határozatával elutasította.

18 Ezzel egyidejűleg J. Peñarroja Fa kérte az igazságügyi szakértőknek a Cour de cassation hivatala által vezetett nemzeti jegyzékébe ugyanezen minőségben szakértőként való felvételét. Kérelmét a Cour de cassation hivatala 2008. december 8-i határozatával elutasította.

19 A 2004-1463. sz. rendelet rendelkezéseinek megfelelően J. Peñarroja Fa keresetet nyújtott be mindkét határozattal szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz.

20 E körülmények között a Cour de cassation az eljárást felfüggesztette, és a C-372/09. sz. ügyben előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„1. Az [EK] 50. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy az vonatkozhat a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartozó jogvitában az eljáró bíróság által kirendelt, szakértőként eljáró szakember által […] ellátandó feladatra?

2. Az [EK] 45. cikk [első] bekezdésében említett közhatalom gyakorlásában való részvételt úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely francia bíróság által kirendelt szakértőnek a francia polgári eljárásjogi törvénykönyv, a francia büntető eljárásjogi törvénykönyv, és a […] 71-498. sz. törvény, valamint a […] 2004-1463. sz. rendelet által szabályozott feladatára?

3. Az [EK] 43. és 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a […] 71-498. sz. […] törvényben, valamint a […] 2004-1463. sz. […] rendeletben szereplőhöz hasonló olyan jogi szabályozás, amely a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékbe történő felvételt az életkorra, a szakértelemre, az erkölcsre és a függetlenségre vonatkozó feltételek teljesítésétől teszi függővé, és nem veszi figyelembe, hogy a jelölt szakértői minőségét a származási helye szerinti [tag]állam igazságszolgáltatási szervei már elismerték, továbbá nem vezet be egyéb mechanizmusokat a szakértő képességeinek ellenőrzése céljából?"

21 A C-373/09. sz. ügyben a Cour de cassation – a C-372/09. sz. ügyben feltett első két kérdéssel azonos módon megfogalmazott első két kérdés mellett – a következő kérdéseket terjesztette elő:

„3. Az [EK] 43. és [EK] 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a […] 71-498. sz. […] törvényben, valamint a […] 2004-1463. sz. […] rendeletben szereplőhöz hasonló olyan jogi szabályozás, amely a nemzeti jegyzékbe történő bejegyzést és a Cour de cassation által elismert szakértő címét olyan szakembereknek tartja fenn, akik legalább három egymást követő éven keresztül szerepeltek valamely franciaországi cour d'appel által létrehozott jegyzékben?

4. A […] 2005/36 […] irányelv 3. cikke [(1) bekezdésének a) pontját] úgy kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja a Cour de cassation által elismert igazságügyi szakértő címén a […] 71-498. sz. […] törvényben, és a […] 2004-1463. sz. […] rendeletben szereplő feltételek mellett végzett igazságügyi szakértői tevékenység gyakorlását?"

22 A Bíróság elnöke 2009. október 16-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a két ügy egyesítését.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes észrevételek

23 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – a kérdést előterjesztő bíróság általi megfogalmazásukban – az igazságügyi szakértők valamennyi típusára vonatkoznak, tehát formálisan nem korlátozódnak kizárólag a fordítói minőségben eljáró igazságügyi szakértőkre.

24 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból mindamellett kitűnik, hogy az alapeljárások J. Peñarroja Fának az igazságügyi szakértők két jegyzékébe fordítói minőségben való felvételére vonatkoznak. Végeredményben meg kell állapítani, hogy jóllehet a bíróságok által az előttük folyamatban lévő eljárások keretében fordítóként kirendelt szakértőkre bízott feladatok tartalma és e feladatok gyakorlásának feltételei kitűnnek az iratokból, az igazságügyi szakértők többi típusára vonatkozóan nyújtott információk nem teszik lehetővé a Bíróság számára, hogy elvégezze az azok tekintetében előterjesztett kérdések feltáró vizsgálatát.

25 E körülmények között az előterjesztett kérdéseket úgy kell kezelni, mint amelyek kizárólag a fordítói minőségben eljáró igazságügyi szakértői (a továbbiakban: igazságügyi szakfordítók) funkcióra vonatkoznak.

A C-373/09. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésről

26 A kérdést előterjesztő bíróság a C-373/09. sz. ügyben előterjesztett és elsőként megvizsgálandó negyedik kérdésével lényegében azt kívánja megtudni, hogy az igazságügyi szakértők Cour de cassation által vezetett nemzeti jegyzékéhez hasonló jegyzékbe felvett szakértők által fordítói minőségben ellátott igazságügyi szakértői tevékenységek a „szabályozott szakma" 2005/36 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti fogalmába tartoznak-e.

27 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy e fogalom meghatározása az uniós jog hatálya alá tartozik (lásd a C-586/08. sz. Rubino-ügyben 2009. december 17-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-12013. o.] 23. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

28 A 2005/36 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az említett fogalom olyan szakmai tevékenységre vagy szakmai tevékenységek csoportjára vonatkozik, „amely gyakorlásának a megkezdése, gyakorlása vagy gyakorlásának valamelyik módja, közvetlenül vagy közvetve, meghatározott szakmai képesítéssel való rendelkezéshez kötött törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapján".

29 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 71-498. sz. törvény és a 2004-1463. sz. rendelet célja – a jogalanyok védelme, valamint a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében – különféle területeken azon szakemberek jegyzékei létrehozásának lehetővé tétele, amely szakértőkhöz a bíróságok szakértői értékelések vagy más tevékenységek elvégzése céljából fordulhatnak az előttük folyamatban lévő jogvitákkal kapcsolatos eljárások keretében.

30 Ily módon e rendelkezések egyetlen célja, hogy elősegítsék a szakemberek igénybevételét – függetlenül attól, hogy szabályozott szakmák gyakorlói-e, vagy sem –, és nem az, hogy megszervezzék valamely meghatározott képesítés elismerését, ami nem tartozik sem a cour d'appelek, sem pedig a Cour de cassation hivatalának hatáskörébe (analógia útján lásd a C-285/01. sz. Burbaud-ügyben 2003. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8219. o.] 91. pontját). Ezek a bíróságok ráadásul jogszerűen vehetnek igénybe olyan szakértőket is, akik nem szerepelnek az említett jegyzékekben. Ily módon az említett rendelkezések – önmagukban – nem létesítenek ehhez hasonló szabályozott szakmát.

31 Egyebekben – a 2005/36 irányelv 3. cikke (1) bekezdése a) pontja első mondatának második részére tekintettel – az ehhez hasonló megállapítást nem kérdőjelezheti meg az a körülmény, hogy személyeknek valamely „cour d'appelnél nyilvántartásba vett szakértőként" vagy a „Cour de cassation által elismert szakértőként" kell fordítási szolgáltatásokat nyújtaniuk a francia nemzeti bíróságok számára.

32 Ennélfogva a C-373/09. sz. ügyben előterjesztett negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az igazságügyi szakfordítóknak az igazságügyi szakértők Cour de cassation által vezetett nemzeti jegyzékéhez hasonló jegyzékbe felvett szakértők által ellátott tevékenységei nem tartoznak a 2005/36 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti „szabályozott szakma" fogalmába.

A mindkét ügyben előterjesztett első kérdésről

33 A mindkét ügyben előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az EK 50. cikk szerinti „szolgáltatások" fogalmába

tartozik-e a valamely nemzeti bíróság által – a polgári perrendtartásról szóló francia törvénykönyvből és büntetőeljárási törvénykönyvből, valamint a 71-498. sz. törvényből és a 2004-1463. sz. rendeletből eredőhöz hasonló jogi kontextusban – az előtte folyamatban lévő jogvita keretében igazságügyi szakfordítói minőségben kirendelt szakemberre bízott feladat.

34 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az iratokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó igazságügyi szakfordító tevékenysége abból áll, hogy – valamely bíróság eseti kirendelése alapján – pártatlan és jó minőségű fordítást biztosítson egyik nyelvről a másikra.

35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 50. cikk első bekezdése értelmében vett szolgáltatás a rendszerint díjazás ellenében nyújtott szolgáltatás, ha nem tartozik az áruk, a tőke és a személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezések hatálya alá. E cikk második bekezdése példálózó jelleggel sorol fel a szolgáltatások fogalmába tartozó bizonyos tevékenységeket, köztük a szabadfoglalkozásúként végzett tevékenységeket.

36 A kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy az igazságügyi szakértők által nyújtott szolgáltatásokra különös szabályok irányadók, amelyek értelmében – többek között – az igazságügyi szakértők kizárólag bírói kirendelésre járnak el olyan tevékenységet látva el, amelynek feltételeit a bíróság határozza meg anélkül hogy attól eltérhetnének, és amely tekintetében a díjazást az igazságügyi hatóság határozza meg.

37 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a díjazás lényegi jellemzője abban áll, hogy az a kérdéses szolgáltatás gazdasági ellentételezését képezi, amely ellentételezés rendszerint a szolgáltatásnyújtó és a szolgáltatás igénybevevője közötti megállapodástól függ (lásd többek között a C-355/00. sz. Freskot-ügyben 2003. május 22-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5263. o.] 54. és 55. pontját, valamint a C-169/08. sz. Presidente del Consiglio dei Ministri

ügyben 2009. november 17-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10821. o.] 23. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

38 Ily módon azon munkák szolgáltatásnyújtásként való minősítése szempontjából, amelyek nyújtására felkérték őket, nincs jelentősége annak a puszta körülménynek, hogy az ellentételezést – ahogyan az Franciaországban az igazságügyi szakértők esetében történik – hatóság által megállapított díjszabás szerint határozzák meg (lásd analógia útján a C-157/99. sz., Smits és Peerbooms ügyben 2001. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-5473. o.] 56. pontját).

39 Ezen túlmenően a szolgáltatásnyújtás terén meglévő klasszikus kötelmi jogviszonyoktól alapvetően nem különbözteti meg ezt a tevékenységet az a körülmény, hogy az igazságügyi szakértő kizárólag bírói kirendelésre jár el olyan tevékenységet látva el, amelynek feltételeit a bíróság határozza meg. Ekként nem kivételes eset az, hogy egy adott szolgáltatás nyújtója és annak igénybevevője a közöttük fennálló szerződésben úgy határoz, hogy a szerződő felek valamelyikére bizonyos döntési jogot ruház, ugyanakkor a nyújtandó szolgáltatások tekintetében részletes szabályokkal határolja körül ezt a döntési jogot. Ezzel összefüggésben úgy kell tekinteni, hogy az igazságügyi szakértők valamely jegyzékébe való felvételét kérő szakértő elfogadta az e szakértők szolgáltatásaira irányadó különös szabályokat, többek között a bírói hatáskörökkel kapcsolatos eljárási szabályokat, amely bíró eseti alapon határozza meg, hogy mit kell lefordítani, és azt, hogy melyek azok a pontos feltételek, amelyek mellett az igazságügyi szakfordító által nyújtandó fordításnak sorra kell kerülnie.

40 Az előzőekre figyelemmel a mindkét ügyben előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az eseti alapon valamely bíróság által az előtte folyamatban lévő jogvita keretében igazságügyi szakfordítói minőségben eljáró szakemberre bízott tevékenység a – jelenleg az EUMSZ 57. cikknek megfelelő – EK 50. cikk szerinti szolgáltatásnyújtásnak minősül.

A mindkét ügyben előterjesztett második kérdésről

41 A mindkét ügyben előterjesztett második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a nemzeti bíróság által – a polgári perrendtartásról szóló francia törvénykönyvből és a büntetőeljárási törvénykönyvből, valamint a 71-498. sz. törvényből és a 2004-1463. sz. rendeletből eredőhöz hasonló jogi kontextusban – az előtte folyamatban lévő jogvita keretében igazságügyi szakfordítói minőségben kirendelt szakemberre bízott feladat az EK 45. cikk első bekezdése értelmében vett „közhatalom gyakorlásához kapcsolódó tevékenységek" fogalmába tartozik-e. A kérdést előterjesztő bíróság többek között pontosítja, hogy az igazságügyi szakértőt a bíró ruházza fel hatáskörökkel, hogy közreműködésének célja az, hogy segítséget nyújtson a bírónak határozata meghozatalában, valamint hogy véleménye befolyásolhatja az említett határozatot, jóllehet a bíró nem köteles követni az igazságügyi szakértő megfontolásait. A kérdést előterjesztő bíróság hozzáfűzi, hogy az igazságügyi szakértőnek tiszteletben kell tartania a törvényben rögzített eljárási elveket.

42 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében valamely tevékenység csak abban az esetben tartozik az EK 45. cikk első bekezdésének hatálya alá, amennyiben – önmagában – a közhatalom gyakorlásában való közvetlen és konkrét részvételnek minősül (lásd ebben az értelemben többek között a 2/74. sz. Reyners-ügyben 1974. június 21-én hozott ítélet [EBHT 1974., 631. o.] 45. és 54. pontját).

43 A jelen ügyben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó igazságügyi szakfordító tevékenysége abból áll, hogy pártatlan és jó minőségű fordítást biztosítson egyik nyelvről a másikra, és nem abból, hogy véleményt nyilvánítson az ügy érdeméről.

44 Az ehhez hasonló szakértő által elvégzett fordítások tehát csupán kiegészítő jellegűek, és nem érintik az igazságügyi hatóság álláspontját és az ítélkezési jogkör szabad gyakorlását, ily módon pedig – amint azzal az alapeljárás felperese, a francia kormány, valamint az Európai Bizottság és az EFTA Felügyeleti Hatóság érvel – az ehhez hasonló fordítási szolgáltatások nem minősülhetnek közhatalom gyakorlásához kapcsolódó tevékenységeknek (lásd analógia útján a fent hivatkozott Reyners-ügyben hozott ítélet 52. és 53. pontját, valamint a C-306/89. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1991. december 10-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-5863. o.] 7. pontját).

45 A mindkét ügyben előterjesztett második kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy az igazságügyi szakértők fordítás területén végzett, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló tevékenységei nem képeznek a – jelenleg az EUMSZ 51. cikknek megfelelő – EK 45. cikk első bekezdése értelmében vett, közhatalom gyakorlásához kapcsolódó tevékenységeket.

A C-372/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésről

46 A C-372/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az EK 43. cikkel és az EK 49. cikkel ellentétes-e az a nemzeti szabályozás, amely az igazságügyi szakfordítóknak a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékébe történő felvételt az életkorra, a szakértelemre, az erkölcsre és a függetlenségre vonatkozó feltételek teljesítésétől teszi függővé, de amely szabályozás nem kötelezi a nemzeti hatóságokat arra, hogy – a kérelmező szakértelmének elbírálása keretében – figyelembe vegyék az általa valamely másik tagállamban megszerzett képesítést, és nem ír elő az említett hatóságok által e tekintetben végzett elbírálásra vonatkozóan ellenőrzési mechanizmusokat.

47 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a benyújtott információk alapján J. Peñarroja Fa Barcelonában él, hivatását Katalóniában gyakorolja hitelesített szakfordítóként, és Franciaországban az igazságügyi szakértők alapügyben szóban forgó két jegyzékébe fordítóként való felvételét kéri.

48 Mivel az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy J. Peñarroja francia területen szándékozik-e letelepedni, a Bíróság elé terjesztett kérdést kizárólag az EK-Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadsága területén alkalmazandó rendelkezéseire tekintettel kell megvizsgálni.

49 A francia kormány úgy véli, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló – mind az igazságügyi szakértők egyes cour d'appelek által vezetett jegyzékére, mind pedig az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékére vonatkozó – valamely nemzeti szabályozás többek között azért nem képezi az igazságügyi szakértői szolgáltatások nyújtása szabadságának korlátozását, mert a bírók a 71-498. sz. törvény 1. cikke értelmében – főszabályként – az igazságügyi szakértők jegyzékein nem szereplő, a választásuk szerinti bármely személyt kirendelhetik.

50 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 49. cikk nemcsak a más tagállamban letelepedett szolgáltatóval szemben az annak honossága alapján alkalmazott bármiféle hátrányos megkülönböztetés eltörlését követeli meg, hanem valamennyi korlátozás megszüntetését, akkor is, ha azok különbségtétel nélkül vonatkoznak a nemzeti és az egyéb tagállamokból származó szolgáltatókra, amennyiben azok akadályozzák vagy kevésbé vonzóvá teszik a valamely olyan másik tagállamban letelepedett szolgáltató által nyújtott szolgáltatásokat, ahol az jogszerűen nyújt hasonló szolgáltatásokat (lásd ebben az értelemben többek között a C-58/98. sz. Corsten-ügyben 2000. október 3-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-7919. o.] 33. pontját, valamint a C-42/07. sz., Liga Portuguesa de Futebol Profissional és Bwin International ügyben 2009. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-7633. o.] 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

51 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint azt a kérdést előterjesztő bíróság jelezte – jóllehet az igazságügyi szakértők jegyzékeit a nemzeti jog alapján „a bírák tájékoztatására" hozzák létre, azok létrehozásának célja, hogy lehetővé váljon a bíróságok számára meggyőződni arról, hogy az őket segítő szakemberek rendelkeznek az igazságszolgáltatási közszolgáltatás minősége és hatékonysága tekintetében szükséges szakértelemmel és egyéb képességekkel.

52 E célkitűzésre figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy az igazságügyi szakértők alapügyben szóban forgóhoz hasonló jegyzékeinek létrehozása oly módon képes befolyásolni a bíróságok választását, hogy azok hajlamosabbak lesznek az említett jegyzékekbe felvett szakértőket kirendelni, akikről vélelmezhetik, hogy rendelkeznek a segítésükhöz szükséges képességekkel.

53 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy jóllehet a bíróságoknak nincs olyan formális kötelezettségük, hogy kizárólag az e jegyzékekbe felvett szakértőket rendeljenek ki, a jegyzékek létrehozása az igazságügyi szakfordítói szolgáltatások nyújtása szabadságának korlátozását képezi (lásd analógia útján a 249/81. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 1982. november 24-én hozott ítélet [EBHT 1982., 4005. o.] 28. pontját).

54 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint továbbá, a kérdésre vonatkozó harmonizáció hiánya esetén a szolgáltatásnyújtás szabadságának ehhez hasonló korlátozása csak közérdeken alapuló kényszerítő ok alapján igazolható, amennyiben az érintett tagállam területén tevékenykedő minden személyre és vállalkozásra alkalmazandó, és amennyiben alkalmas az általa kitűzött cél elérésének biztosítására, és nem lép túl az annak eléréséhez szükséges mértéken, továbbá feltéve, hogy e közérdeket nem védik a szolgáltatóra a letelepedése szerinti tagállamban vonatkozó szabályok (lásd ebben az értelemben többek között a C-369/96. és C-376/96. sz., Arblade és társai egyesített ügyben 1999. november 23-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-8453. o.], 34. és 35. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-439/99. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2002. január 15-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-305. o.] 23. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

55 E közérdeken alapuló kényszerítő okok között szerepel a jogalanyok védelme és a gondos igazságszolgáltatás.

56 Jóllehet el kell ismerni, hogy valamely, a 2004-1463. sz. rendelet 2. cikkéhez hasonló rendelkezésben előírt feltételek garantálhatják az említett célkitűzések elérését, ennélfogva pedig a szolgáltatásnyújtás szabadságának megengedhető korlátozását képezhetik, az említett rendelkezés nem léphet túl a célkitűzések eléréséhez szükséges mértéken.

57 E tekintetben, bár a jogalanyok védelme és a gondos igazságszolgáltatás igazolhatja azon szakértők jegyzékének a létrehozását, akiket – amint az az 52. pontban megállapításra került – a gyakorlatban gyakrabban vesznek igénybe, az is szükséges, hogy az említett jegyzék létrehozása objektív és hátrányos megkülönböztetést nem tartalmazó kritériumokon alapuljon.

58 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a nemzeti hatóságoknak kell biztosítaniuk többek között azt, hogy a más tagállamokban megszerzett képesítést valódi értéke szerint elismerjék, és megfelelően figyelembe vegyék (lásd többek között a C-340/89. sz. Vlassopoulou-ügyben 1991. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-2357. o.] 16. pontját; a C-31/00. sz. Dreessen-ügyben 2002. január 22-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-663. o.] 23. és 24. pontját, valamint a fent hivatkozott Rubino-ügyben hozott ítélet 34. pontját).

59 A jelen ügyben a francia kormány azon gyakorlat meglétére hivatkozik, amely szerint az igazságügyi szakértők alapügyben szóban forgó jegyzékeibe való felvétel iránti kérelmek értékelése keretében figyelembe veszik azon jelöltek szakmai tapasztalatát, akik igazságügyi szakértői tevékenységeiket külföldön végzik vagy végezték.

60 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatokból azonban kitűnik, hogy – a Cour de cassation állandó ítélkezési gyakorlata értelmében – semmilyen törvényi vagy rendeleti rendelkezés nem írja elő az említett jegyzékekbe való első felvétel elutasításáról szóló határozatok indokolásának kötelezettségét, hogy a jegyzékbe való felvételre irányuló eljárás nem vezet olyan aktus elfogadásához, amelyre a közigazgatási dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó francia eljárás lenne alkalmazandó, valamint hogy a Cour de cassation – amelyhez a felvétel elutasítására vonatkozó határozattal szembeni keresettel fordultak – mindössze a felvétel iránti kérelem vizsgálatára irányuló eljárás szabályszerűségét ellenőrzi, ennélfogva pedig – többek között – a jelölt szakmai képességeit nem ellenőrzi.

61 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az igazságügyi szakfordítók szakértők jegyzékeibe való felvételének az alapügyben szóban forgóhoz hasonló feltételek melletti elutasítására vonatkozó határozatok – a más tagállamokban megszerzett és elismert szakmai tapasztalat és képesítés figyelembevételét illetően – nem képezik hatékony bírósági felülvizsgálat tárgyát.

62 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a más tagállamokban megszerzett képesítés vizsgálatát és annak figyelembevételét a nemzeti hatóságoknak megfelelően, olyan eljárás szerint kell elvégezniük, amely megfelel a – többek között az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében – az uniós polgárokra ruházott alapvető jogok hatékony védelmére vonatkozó uniós jogi követelményeknek.

63 Következésképpen bármely határozattal szemben olyan bírósági jogorvoslati lehetőséget kell biztosítani, amely lehetővé teszi a határozat uniós joghoz képesti jogszerűségének ellenőrzését. Annak érdekében, hogy ez a bírósági felülvizsgálat hatékony legyen, az szükséges, hogy az érdekelt megismerhesse a vele kapcsolatban hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, ami lehetővé fogja tenni számára, hogy a lehető legjobb feltételek mellett védekezzen, és hogy – az ügy teljes ismeretében – eldöntse, hogy hasznos-e számára, ha bírósághoz fordul. Ebből következik, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság akár magában a határozatban, akár a kérelmére később kiadott közleményben köteles vele megismertetni az elutasítás alapjául szolgáló indokokat (lásd a 222/86. sz., Heylens és társai ügyben 1987. október 15-én hozott ítélet

[EBHT 1987., 4097. o.] 15. és 17. pontját, valamint a fent hivatkozott Vlassopoulou-ügyben hozott ítélet 22. pontját).

64 Következésképpen, amennyiben a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását képező valamely nemzeti szabályozás nem hozza létre a más tagállamok bíróságai által elismert igazságügyi szakfordító képesítése valódi értékének figyelembevételére vonatkozó hatékony bírósági felülvizsgálattal kapcsolatos részletes szabályokat, úgy e szabályozás nem felel meg az uniós jog követelményeinek.

65 A C-372/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésre tehát azt a választ kell adni, hogy a – jelenleg az EUMSZ 56. cikknek megfelelő – EK 49. cikkel ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló azon nemzeti szabályozás, amelynek értelmében az igazságügyi szakfordítók valamely jegyzékébe való felvételt anélkül kötik a képesítésre vonatkozó feltételekhez, hogy az érdekeltek megismerhetnék a velük kapcsolatban hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, és anélkül, hogy azzal szemben olyan hatékony bírósági jogorvoslati lehetőséget vehetnének igénybe, amely lehetővé teszi a határozat különösen az uniós jogból eredő azon követelmény tiszteletben tartása tekintetében meglévő jogszerűségének ellenőrzését, hogy a más tagállamokban megszerzett és elismert képesítésüket megfelelően figyelembe vették-e.

A C-373/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésről

66 A C-373/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy ellentétes-e a letelepedés szabadságával és a szolgáltatásnyújtás szabadságával önmagában a 71-498. sz. törvény 2. cikkében szereplőhöz hasonló olyan követelmény, amelynek értelmében az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékébe csak az a személy vehető fel, aki igazolja, hogy a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékben egymást követő három évig szerepelt.

67 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a jelen ítélet 49. pontjában hivatkozott okok miatt ezt a kérdést kizárólag a Szerződésnek a szolgáltatásnyújtás szabadságára alkalmazandó rendelkezései tekintetében kell megvizsgálni.

68 A jelen ítélet 49–53. pontjában kifejtett megfontolásokból következően az igazságügyi szakértők jegyzékeibe való felvételre vonatkozóan a 71-498. sz. törvényben és a 2004-1463. sz. rendeletben előírt követelmény az igazságügyi szakfordítói szolgáltatások nyújtása szabadságának korlátozását képezi.

69 Azt is meg kell állapítani, hogy garantálhatja a Cour de cassation előtt folyamatban lévő valamely eljárásban érintett jogalanyok védelmére és a gondos igazságszolgáltatásra vonatkozó célkitűzések elérését, ekként pedig igazolhatja a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását az ahhoz hasonló előzetes feltétel, amely szerint a valamely cour d'appel által vezetett jegyzéken egymást követő három évig kell szerepelni.

70 Mindazonáltal meg kell vizsgálni azt, hogy ez a mind a nemzeti, mind pedig a más tagállambeli szolgáltatókra vonatkozó feltétel túllép-e az említett célkitűzések elérésének garantálásához szükséges mértéken.

71 E tekintetben a francia kormány mindenekelőtt azzal érvel, hogy az ehhez hasonló feltétel mellett meg lehet bizonyosodni arról, hogy valamely szakértő megfelelő ismeretekkel rendelkezik az érintett tagállamnak – a más tagállamok bírósági eljárásaitól esetleg jelentősen eltérő – bírósági eljárásaira vonatkozóan, amely ismereteket csak a gyakorlatban lehet elsajátítani. Mivel továbbá az igazságügyi szakértők tevékenységei specifikusak, és hónapok, illetve évek telhetnek el az egymás utáni tevékenységek

között, nem túlzó az a követelmény, amely szerint az igazságügyi szakértők valamely jegyzékében egymást követő három évig kell szerepelni.

72 Meg kell jegyezni, hogy jóllehet a valamely bírósági eljárásban részt vevő valamennyi szakember minőségére vonatkozó fokozott követelmények alkalmazásának célja a jogalanyok védelmének és a gondos igazságszolgáltatásnak a biztosítása, ez még inkább így van a valamely tagállam – francia Cour de cassationhoz hasonló – legfelsőbb bírósága előtt folyamatban lévő eljárásban részt vevő szakemberek esetében.

73 A valamely ehhez hasonló eljárás keretében nyújtott fordítási szolgáltatások esetében a jogalanyok védelmére és a gondos igazságszolgáltatásra vonatkozó célkitűzések elérése tekintetében nem aránytalan megkövetelni azt, hogy az igazságügyi szakfordító a jogi fordítási tevékenységek gyakorlása terén bizonyos fokú gyakorlati tapasztalattal, valamint az érintett bíróság szerinti tagállam jogrendje tekintetében bizonyos fokú ismeretekkel rendelkezzen.

74 A valamely cour d'appel által vezetett jegyzékbe felvett igazságügyi szakfordítók tevékenységeinek specifikus jellegére, valamint arra tekintettel, hogy hónapok, illetve évek telhetnek el az egymás utáni tevékenységek között, az érintett tagállam számára bizonyos fokú mérlegelési mozgásteret kell biztosítani az e célkitűzések eléréséhez szükséges, becsült időtartamot illetően. E körülmények között – főszabályként – nem lép túl az említett célkitűzések elérésének biztosításához szükséges mértéken az a követelmény, amely szerint az igazságügyi szakértők valamely jegyzékében három egymást követő évig kell szerepelni.

75 Mindazonáltal a jelen ítélet 58. pontjában említett elvre tekintettel aránytalan a valamely ehhez hasonló szabálynak egy másik tagállambeli olyan igazságügyi szakfordítóra való alkalmazása, aki már végzett ilyen tevékenységeket ez utóbbi tagállam, illetve más tagállamok bíróságai – különösen azok legfelsőbb bíróságai – előtt.

76 Az alapügybelihez hasonló helyzetben ugyanis az uniós jog megköveteli, hogy az a hatóság, amelyhez az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékéhez hasonló valamely jegyzékbe való felvétel iránti kérelemmel fordultak, figyelembe vegye a kérelmező által a más tagállamokban megszerzett képesítéseket annak megállapítása céljából, hogy e képesítések egyenértékűnek tekinthetőek-e – és milyen mértékben – a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékben három egymást követő évig szereplő személytől rendesen elvárható képességekkel (lásd analógia útján a fent hivatkozott Vlassopoulou-ügyben hozott ítélet 16. pontját).

77 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 63. pontjában már megállapítást nyert – bármely határozattal szemben olyan bírósági jogorvoslati lehetőséget kell biztosítani, amely lehetővé teszi a határozat uniós joghoz képesti jogszerűségének ellenőrzését, továbbá arra, hogy az érdekeltnek meg kell tudnia ismerni a vele kapcsolatban hozott határozatok alapjául szolgáló indokokat.

78 A fenti megfontolásokra tekintettel a C-373/09. sz. ügyben előterjesztett harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a – jelenleg az EUMSZ 56. cikknek megfelelő – EK 49. cikkel ellentétes a 71-498. sz. törvény 2. cikkében előírthoz hasonló azon követelmény, amelynek értelmében az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékébe fordítói minőségben csak az a személy vehető fel, aki igazolja, hogy az igazságügyi szakértőknek a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékében egymást követő három évig szerepelt, amennyiben kitűnik, hogy az említetthez hasonló követelmény megakadályozza, hogy a valamely más tagállamban letelepedett és a jegyzékben való szereplést nem igazoló személy kérelmének elbírálása keretében az e személy által megszerzett és valamely más tagállamban elismert képesítést megfelelően figyelembe vegyék annak megállapítása céljából, hogy e képesítés egyenértékűnek tekinthető-e – és

milyen mértékben – az igazságügyi szakértők valamely cour d'appel által vezetett jegyzékében három egymást követő évig szereplő személytől rendesen elvárható képességekkel.

A költségekről

79 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az eseti alapon valamely bíróság által az előtte folyamatban lévő jogvita keretében igazságügyi szakfordítói minőségben eljáró szakemberre bízott tevékenység a – jelenleg az EUMSZ 57. cikknek megfelelő – EK 50. cikk szerinti szolgáltatásnyújtásnak minősül.**

2) **Az igazságügyi szakértők fordítás területén végzett, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló feladatai nem képeznek a – jelenleg az EUMSZ 51. cikknek megfelelő – EK 45. cikk első bekezdése értelmében vett, közhatalom gyakorlásához kapcsolódó tevékenységeket.**

3) **A – jelenleg az EUMSZ 56. cikknek megfelelő – EK 49. cikkel ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló azon nemzeti szabályozás, amelynek**

értelmében az igazságügyi szakfordítók valamely jegyzékébe való felvételt anélkül kötik a képesítésre vonatkozó feltételekhez, hogy az érdekeltek megismerhetnék a velük kapcsolatban hozott határozat alapjául szolgáló indokokat, és anélkül, hogy azzal szemben olyan hatékony bírósági jogorvoslati lehetőséget vehetnének igénybe, amely lehetővé teszi a határozat különösen az uniós jogból eredő azon követelmény tiszteletben tartása tekintetében meglévő jogszerűségének ellenőrzését, hogy a más tagállamokban megszerzett és elismert képesítésüket megfelelően figyelembe vették-e.

4) A – jelenleg az EUMSZ 56. cikknek megfelelő – EK 49. cikkel ellentétes a 2004. február 11-i 2004-130. sz. törvénnyel módosított, az igazságügyi szakértőkről szóló, 1971. június 29-i 71-498. sz. törvény 2. cikkében előírthoz hasonló azon követelmény, amelynek értelmében az igazságügyi szakértők nemzeti jegyzékébe fordítói minőségben csak az a személy vehető fel, aki igazolja, hogy az igazságügyi szakértőknek a valamely cour d'appel által vezetett jegyzékében egymást követő három évig szerepelt, amennyiben kitűnik, hogy az említetthez hasonló követelmény megakadályozza, hogy a valamely más tagállamban letelepedett és a jegyzékben való szereplést nem igazoló személy kérelmének elbírálása keretében az e személy által megszerzett és valamely más tagállamban elismert képesítést megfelelően figyelembe vegyék annak megállapítása céljából, hogy e képesítés egyenértékűnek tekinthető-e – és milyen mértékben – az igazságügyi szakértők valamely cour d'appel által vezetett jegyzékében három egymást követő évig szereplő személytől rendesen elvárható képességekkel.

5) Az igazságügyi szakfordítóknak az igazságügyi szakértők Cour de cassation által vezetett nemzeti jegyzékéhez hasonló jegyzékbe felvett szakértők által ellátott tevékenységei nem tartoznak a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti „szabályozott szakma" fogalmába.

Aláírások